

Mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállnunk Krisztus ítélőszéke elé.

2Kor 5, 10

Keresztény Gyülekezet! Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Pilinszky János költőnk így vallotta: *„Táblára írva, nyakadba akasztják történeted. De az igazit! Nem azt, amit kitaláltál magad és mások megnyugtatóására!”*

Ijesztő belegondolni e mondatok mélységébe. Vajon mi állna azon a táblán, amin a saját *igazi* történetünk szerepel?

Az egyházi esztendő vége felé közeledve tekintetünk nem csak életünk végére, de Isten eljövendő országa felé is irányítjuk. Vizsgáljuk meg ma őszintén, milyen az életünk az Isten szemében! De az igazit, ne azt, amit mutatunk másoknak, vagy amit megjátszunk.

Mert olyan sok mindent megjátszunk saját magunk és mások megnyugtatóására. Megjátsszuk, hogy milyen jó és tökéletes az életünk, milyen boldogok vagyunk, hogy nincs probléma az életünkben, jó házastárs vagy szülők vagyunk. Kifelé mutatjuk a jót, a tökéletest, de ha őszinték vagyunk, akkor érezzük, hogy ez nem feltétlenül van így. Lelkészként sok embernek ismerhetem meg a személyes életét, és tudom, hogy sokszor nehéz gondok és terhek vannak a „tökéletesség-álarca” mögött. De akár magamról is beszélhetek: én sem szeretem a tökéletlenséget kifelé mutatni, csak a jót. Talán ez így is van jól, de ott lebegjen a figyelmeztetés a szemünk előtt: csak be ne csapjuk magunkat ezáltal.

De vajon mi van a hitbeli életünkkel? Azt mennyire játsszuk meg? Sokan vannak, akik csak „eljátsszák” a keresztyén élet különböző mozdulatait. Eljárunk templomba, gyülekezetbe vagy biblia órára, igeverseket mondunk el vagy tanulunk meg, és mindenféle jó dolgot mondunk. Valójában azonban ez csak a látszat. Sokszor hazamegyünk, és már el is felejtjük a templomban mondottakat. Éljük a világban a másik életünket úgy, ahogyan ott kell élni. Ahogy a világ előtt kell élni. De eljön majd az az idő, amikor mindnyájunknak meg kell állnunk a menny és föld bírása előtt, és ott nem az lesz a kérdés, hogy voltál-e karácsonykor templomba, imádkoztál-e rendszeren lefekvés előtt. Senki sem tud majd elrejtőzni a tömegben. Jézus a megjátsszott álarcunk mögé fog nézni. Vajon

mit lát majd szívünkben? Mennyire adtuk át szívünket neki, és mennyire engedték, hogy Ő átjárja egész bensőket és átformálja szívünket és tetteinket? Ez mennyire látszott meg az életünkön?

A mai vasárnapnak van egy evangéliumi története is. Abban Jézus az utolsó ítéletről úgy beszél, hogy ő majd úgy különbözteti meg az embereket, mint ahogy a pásztor választja szét a juhokat a kecskéktől. A juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja.

Mi alapján ítél meg Jézus? Azt mondja az igében a tőle jobbra állóknak: jöjjetek hozzám, mert mennyi jót tettetek a világban; enni adtatok az éhezőknek, jövevényeket befogadtatok, betegeket ápoltatok, börtönben lévőket meglátogattatok. Sok jó cselekedetet sorol fel Jézus. A tőle bal keze felé állókhoz ugyan ezeket mondja, de azoknak az elmulasztását rója fel.

Ha felületesek vagyunk, akkor azt mondhatnánk, hogy egyértelmű: aki jót tett, az kiállta az ítélet próbáját. De ez félrevezető, mert Isten előtt nem a tett, a cselekedet számít elsősorban, hanem a hit.

Pont ezért lepődnek meg Jézus példázatában az emberek. A jobb keze felől állók így szólnak: nem tudtunk, hogy akkor veled tettünk jót! Akkor miért tették mégis? Mert csak hittek, csak átformálta életüket Krisztus, és szeretetben éltek. Ezért segítettek az elesettnek, a gyengének. **A hitük látszott meg az életükön!**

A bal keze felől állók is meglepődnek, és így szóltak: ha tudták volna, megtették volna! De ez nem hit, mert nem hitükből tették volna a jót, hanem a jutalom miatt. De Isten majd csak azt nézi, mi van a szívünkben! Milyen a hitünk? Irányítja életünket Krisztus szeretete? Meglátszik a hit az életünkön? Gondolkodjunk el ezeken a kérdéseken!

Kedves Testvérek!

Egyházi esztendőnk végén Isten elközélő országára tekintünk. A célban mégis az örök életet kell látnunk. Figyelmeztetés, akár a heti ige is mondja: mindannyiunknak leplezetlenül kell odaállnunk a Krisztus ítélőszéke elé. De a reménység evangéliuma is vele együtt szólal meg: az, aki megítél, ugyan az az Isten, mint aki megszabadított bennünket Jézus Krisztus által. Ez legyen a mi reménységünk.

Ámen.